

Τον Οκτώβριο κλείνουν 90 χρόνια από την συνθήκη που υπογράφηκε στο Locarno της Ελβετίας. Η Βρετανία του Chamberlain και η Ιταλία του Mussolini εγγυήθηκαν την ακεραιότητα των γαλλογερμανικών συνόρων έτσι όπως σχηματίστηκαν μετά το τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Εγγυήθηκαν κατά κάποιον τρόπο την ασφάλεια της Ευρώπης. Τα εδάφη δηλαδή της Ευρώπης που έχριζαν εγγυήσεις ασφαλείας έφταναν μέχρι τα γαλλογερμανικά σύνορα, από τα

γερμονοπολωνικά σύνορα και προς τα ανατολικά η Ευρώπη μάλλον τους φαινόταν «ασφαλής», χωρίς να έχει την ανάγκη εγγυήσεων.

Είχαν περάσει μόλις 3 χρόνια από την «ένδοξη πορεία της Ρώμης» και την κατάληψη της εξουσίας από τον Benito στην Ιταλία. Η δημοτικότητα του στον δυτικό κόσμο ήταν σε ανοδική πορεία. Για ένα μέρος του ιταλικού κόσμου ήταν αυτός που έσωσε την χώρα του από την μπολσεβικοποίηση, έπειτα από την κόκκινη διετία του 1919-20 στην Ιταλία, για να μην καταλήξει σαν την Ουγγαρία του Béla Kun. Για το ελληνικό κράτος ήταν αυτός που συνέβαλε να βγει η χώρα από την διπλωματική απομόνωση που είχε περιέλθει μετά την μικρασιατική καταστροφή, με την υπογραφή του συμφώνου φιλίας το 1928 μεταξύ Βενιζέλου-Mussolini. Ένα χρόνο μετά, αφήνοντας να υπονοηθεί στους Σέρβους μια σύναψη συμμαχίας μεταξύ των δύο κρατών, ο Βενιζέλος ρύθμιζε με ευνοϊκό για αυτόν τρόπο το ζήτημα της ελεύθερης σερβικής ζώνης στην Θεσσαλονίκη και αποκατέστησε τις ελληνοσερβικές σχέσεις. Ήταν η πρώτη επαφή των «δημοκρατικών» φιλελευθέρων με το φασιστικό πείραμα και θεωρήθηκε αρκετά ενδιαφέρον από κάποια στελέχη του χώρου εκείνου που είχε αποκαταστήσει την δημοκρατία στην Ελλάδα το 1924. Για την Αλβανία του Αχμέτ Ζώγου, ο Μπενίτο Μουσσολίνι ήταν εκείνος που έσωσε το νεοσύστατο κράτος από τις σερβικές επεκτατικές βλέψεις. Για την Βρετανία ήταν εκείνος που την δεκαετία του 20΄ έβαζε φρένο στην γαλλική επιρροή στα Βαλκάνια μέσω της μικρής Entente. Ο Τσώρτσιλ τον θεωρούσε τον πιο χαρισματικό πολιτικό της εποχής του.

Το 1934 η δημοτικότητα του Mussolini έφτασε στο ζενίθ. Ήταν εκείνος που με την δυναμική του παρέμβαση έσωσε την χριστιανοφασιστική Αυστρία, η οποία με την δολοφονία του δικτάτορα Dollfuss από Αυστριακούς ναζιστές κινδύνευε να προσαρτηθεί από την Γερμανία. Όλη η Ευρώπη προσκυνάει... Ο Mussolini με τον έντονο δυναμισμό του θεωρήθηκε ο αστυνόμος της Ευρώπης με τις ευλογίες της δύσης. Και ξαφνικά όλα σταμάτησαν . . . Ένα χρόνο μετά με την εισβολή στην Αιθιοπία το 1935 τα βρετανικά παραδοσιακά συμφέροντα

στην Αίγυπτο άρχισαν να μπαίνουν σε κίνδυνο. Η «δυναμική» του εξωτερική πολιτική που ξεκίνησε επίσημα με την υπογραφή της συνθήκης του Λοκάρνο τον Οκτώβριο του 1925 έπαυε πια να εξυπηρετεί τα βρετανικά σχέδια. Η μεγαλοφυΐα της Ευρώπης μετατράπηκε από «αστυνόμο» της Ευρώπης σε ταραξία της Μεσογείου. Παρόλα αυτά έπρεπε να κατευναστεί μαζί με τον καινούργιο του σύμμαχο, του οποίου τις βλέψεις είχαν ξεκινήσει να στρέφουν προς την Ανατολή ήδη από το 1925.

Από το 1935 η Βρετανία θα είναι ο επίσημος «αστυνόμος» της Ευρώπης, καθώς μέχρι τότε άφηνε τον Mussolini να φαίνεται ως ρυθμιστής των ευαίσθητων ισορροπιών. Υπό τον φόβο μίας μελλοντικής μπολσεβικοποίησης της Ισπανίας άφησε αβοήθητο τον δημοκρατικό στρατό και απείλησε τον Γάλλο υπουργό εξωτερικών Léon Blum, ότι αν ανοίξει τα σύνορα στον δημοκρατικό στρατό, θα είναι μόνος του σε περίπτωση που ο Hitler και ο Mussolini του κηρύξουν τον πόλεμο. Αψηφούσε τις συνεχείς εκκλήσεις της Ε.Σ.Σ.Δ. για συνεργασία, η οποία με την διακήρυξη του παλλαϊκού μετώπου είχε απλώσει χέρι συνεργασίας στον αστικό κόσμο για την καταπολέμηση του φασισμού. Η κατάληψη της αποστρατικοποιημένης ζώνης της Ρηνανίας το 1936 και το Anschluss και η συμφωνία του Μονάχου το 1938 είναι γνωστά σε όλους. Ο Hitler αποτελούσε ένα σημαντικό προγεφύρωμα της δύσης απέναντι στον κομμουνισμό. Ίσως έτσι εξηγείται το γεγονός ότι τα γερμανοπολωνικά σύνορα δεν έχριζαν εγγυήσεις το 1925 για να υπογραφεί και για αυτά μια αντίστοιχη συνθήκη Locarno.

Αγαπητοί κύριοι των δημοκρατικών τόξων και υποστηρικτές της θεωρίας των δύο άκρων, πώς είναι δυνατόν να χρησιμοποιείται σαν βασικό σας επιχείρημα ένα σύμφωνο μεταξύ Γερμανίας-Ε.Σ.Σ.Δ. που υπογράφηκε μόλις 9 ημέρες πριν την έναρξη του πολέμου, ενώ η διοχέτευση πιθανών επεκτατικών βλέψεων μίας αναδυόμενης Γερμανίας έχει ξεκινήσει να δρομολογείται από τον «δυτικό κόσμο» επίσημα από το 1925 από με την υπογραφή μιας συνθήκης με συμβαλλόμενα μέρη από τον δημοκρατικό και τον φασιστικό κόσμο της Ευρώπης;

N.M.